

Exit 21 příloha

Zpravodaj vydávaný obcí
Mirošovice 2022

Byla to pro nás cenná zkušenost běhat na takto velkých závodech s obrovskou diváckou atmosférou. Na dalších kvalifikačních závodech se nám následně povedlo kvalifikovat na EO (European Open – Belgie) a jako náhradník na Mistrovství světa, které se bude konat v září v Rakousku.

Držte nám pěsti!

Text: Alena Divišová

Foto: Barbora Novotná

Zpracovala: PhDr. Tereza Vlachovská

Objevujte krásy obcí Ladova kraje, najděte poklad a můžete vyhrát ladovské tričko!

Pokud jste loni nestihli naši letní hru, zahrajte si ji letos. Jedná se o putovní hru po obcích Ladova kraje s názvem "Ladovský poklad". Nově bude probíhat déle než celé léto. Hra začíná prvního července a končí až na konci října!. Pusťte se tedy v klidu do putování po pětadvaceti obcích Ladova kraje. Stačí si stáhnout a vytisknout instrukce a podklady z našich webových stránek. Čekají vás hezké výlety, poznáte spoustu zajímavých míst a v ladovských informačních centrech vám ukáží, kde se skrývá poklad. Kousek si budete moci odnést domů, a pokud necháte na sebe kontakt, postoupíte do slosování o ladovské tričko.

Do hry se mohou zapojit i ti, co se jí účastnili už loni. Stačí, aby si udělali výlet a z jednoho loni nenavštíveného místa nám poslali fotku sebe či svého soutěžního týmu. Tím místem může být nová obec, která se v lednu připojila ke svazku obcí Ladův kraj. Indicií pro ni je LESNÍK, DESKA, STUDÁNKA. Fotografie se jménem, adresou a e-mailem zašlete do 31. 10. 2022 na e-mail: info@neohrano.cz a budete také zařazeni do slosování o ladovské tričko.

Představujeme nebo připomínáme i jiné než svazkové „ladovské“ stezky

Minule jsme vám přiblížili první část naučné stezky **Vodnické vycházky**. Dozvěděli jste se, že vznikla před jedenácti lety a má celkem tři části. První část má 3,5 kilometru a vede z Ondřejova na náves obce Kaliště, kde je dětské hřiště. Pokračovat do druhé dvou a půl kilometrové části stezky můžete, když přejdete po silnici do obce Lensedly. Zdejší náves je vesnickou památkovou zónou. Páté zastavení je umístěno na vyhlídkovém místě na vrchu Horka (451 m n.m). Odtud se turistům naskýtá výhled na Lensedly, Hrusice, Mirošovice, ale i Senohraby. Díky panoramatické mapě se snadno zorientujete. Šesté zastavení, které vám přiblíží řemesla našich předků, je umístěno ve stínu mohutných

památných lip. Sedmé zastavení je u místního kulturního domu, kde se každoročně v květnu konají oslavy jara - Máje. Je věnováno českým svátkům a tradicím a ani tady nechybí ilustrace Josefa Lady. Když budete dál pokračovat po zelené turistické značce do Hrušova, navážete na poslední část Vodnických vycházek, ale o té zase příště.

Tak ať nám je v Ladově kraji hezky!

Hanka Bolcková

www.laduv-kraj.cz

Rozhovory s Mirošovičáky – Exit 6/2022

Tereza Stehlíková – česko-britská umělkyně pohybující se napříč medii

Dnešním rozhovorem navážeme na minulé číslo Exitu o kulturním přínosu spolků v naší obci. Paní Tereza Stehlíková je kantorkou na katedře vizuální tvorby Vysoké školy kreativní komunikace, zabývá se vizuální tvorbou, filmem, ale též se ráda navrácí ke svým kořenům a národní tradici. Co se jí v Mirošovicích líbí, čím ji zajímají lidé a jejich historie?

Dobrý den paní Stehlíková, v oblasti moderního umění a kreativní komunikace jste známou osobností. Mohla byste se prosím představit našim čtenářům? Čím se zabýváte?

Moc ráda, děkuji za pozvání!

Ano, moje práce se pohybuje napříč medii, a proto se mi občas těžko vysvětluje, co vlastně dělám. Chronologicky se to dá popsat možná jednodušeji: Vystudovala jsem nejprve ilustraci, pak jsem se přeorientovala na animaci a postupně se z animace vyvinul spíše experimentální film / video, nebo i něco co se v angličtině nazývá „artist film“, tedy umělecký film. Jedná se o film / video projekce, které je spíše vystavovány v galerijním kontextu. Ale ne vždycky. Přes film a video jsem se pak začala dále zajímat o performance, specificky participativní performance, kde se divák zapojuje do vytváření významu díla aktivně. Kromě toho jsem se přes svůj doktorát a následující výzkum pustila rovněž do spolupráce s vědci, specificky vědci experimentální psychologie, a rovněž filozofy a antropology smyslu. Zajímám se totiž o umělecký výzkum v oblasti smyslu/vnímaní a jeho spojení s estetickým prožitkem.

Obrázek 1: Tereza Stehlíková

Dočetla jsem se, že se zaměřujete na taktilní jazyk kinematografie a využití pohyblivého obrazu pro komunikaci zosobněné zkušenosti a úlohu smyslů v estetickém prožitku. Můžete nám toto téma svými slovy přiblížit?

Taktilní jazyk kinematografie bylo právě zaměření mého doktorátu na Royal College of Art. O téma jsem se začala zajímat jako reakce na moji práci s počítačem, a specificky s CGI. Cítila jsem frustraci z neschopnosti se dotknout světa, které jsem v počítači pomocí softwaru vytvářela. V tu dobu jsem také pozorovala svou první dceru, tenkrát malé dítě, jak se učí poznávat svět hmatem. Hmat jako smysl mě začal fascinovat. Kromě toho jsem dostala knížku *Hmat a Imaginace* od Jana Švankmajera, kde bylo plno zajímavých informací a myšlenek o spojení hmatu a imaginace. Začala jsem tedy koumat nad tím, jak k nám film promlouvá: ne jenom na intelektuální rovině, ale rovněž intuitivně, tím, že evokuje

vzpomínky, které máme uložené v jakémsi archivu paměti těla. Takže ačkoliv je film audio-vizuální médium, dokáže v nás evokovat hmatové, čichové i chuťové vjemy (jak dobře víme, když se nám sbíhají sliny třeba při pohledu na nějaké jídlo v televizi). Tento zájem nejen o hmat, ale i o chuť a čich, mě vedl k nejrůznějším spolupracím s kuchaři i dalšími umělci a rovněž už zmíněnými vědci, od geologa přes psychology, kognitivní vědce až k astrofyzikům. Některé mé performance zahrnovaly nejen imerzivní prožitek zprostředkovaný scénografií, ale rovněž hostiny mnoha chodu, které umožnili účastníkům se do děje ponořit všeho smyslově.

Pracovala jste/Pracujete na filmovém projektu 4 Generations of Women – filmu zachycujícím vztahy napříč čtyřmi generacemi žen. O jaké ženy jde a na jaká témata se zaměřujete?

Na tomto projektu pracuji už 10. rokem. Jedná se o ženy v mé vlastní rodině: moje babička (97), maminka, moje dvě dcery a já. Projekt začal jedno léto v jižních Čechách, když jsem si uvědomila, že jsme se najednou spolu ocitly jenom my ženy samy, bez mužů v dohledu. Rozhodla jsem se začít filmovat, pozorovat naši dynamiku, a tím se jí i snažit chápat a zpracovávat. Časem se projekt posunul směrem k vytváření rituálu: jedna se jednoduché věci jako společná hostina, či oblékání jedné z nás do květin a podobně. Není tak důležité, co to je, ale že to děláme pravidelně a věnujeme tomu pozornost. Po 10 letech se z tohoto procesu filmování už samozřejmě stal sám o sobě rituál.

Co se týče dalších témat, která se za tu dobu vynořila: jedno z nich je například voda, a jakou zvláštní roli hrála v naší rodinné historii. Další zajímavé téma je psychogenealogie, což je jakési podvědomé předávání si vzpomínek a prožitku, včetně prožitých traumat, z generace na generaci. Podle psychogenealogie se proces opakuje, dokud se tyto prožitky, či traumata, nějak nezpracují.

Kromě toho má projekt i časosběrnou dimenzi: zachycuje naše proměny, i proces stárnutí.

Projekt má celkem zajímavou odezvu, a už byl vystavován a promítán na mnoha výstavách, projekcích a festivalech po světě, včetně Tokya, Londýnského filmového festivalu, Vídně a samozřejmě i Prahy.

Obrázek 2: 4 Generations of Women (foto z projekce filmu)

Po dlouhé době, kterou jste strávila mimo Česko především ve Velké Británii, jste se vrátila. Dnes jste zpět v Česku zde v Mirošovicích. Už se svou rodinou. Jak jste zde spokojeni? Najdete zde pro sebe profesní využití? Pro spolek Obec baráčníků jste filmově zpracovávala Masopust. Zajímají Vás tyto akce? Nakolik zaujmou Vašeho manžela, který je Francouz?

Je to zajímavý kontrast, Londýn a Mirošovice, a dřív by mě vůbec nenapadlo, že by to byl krok, který bych chtěla udělat. Mirošovice znám od dětství, rodiče tu měli chatu a my tu trávili každé léto. Okolí se samozřejmě hodně změnilo, přibýly domy, a mnoho cest se změnilo. Na druhou stranu je mi vše hodně povědomé. Po prvním šoku příjezdu po tak strašně dlouhé době (30 let v Londýně), jsme si začali pomalu zvykat. Já musela zase začít řídit (v Londýně to nebylo potřeba), a někdy mi tu chybí kavárny. Na druhou stranu si užíváme blízkost

přírody a celkový pocit prostoru k nadechnutí. Po 2 letech prožitých v Londýně v pandemii je to příjemný rozdíl, který oceníme.

Co se týče profesního uplatnění, stala jsem se vedoucí katedry vizuální tvorby na Vysoké škole Kreativní Komunikace v Praze, kde si to moc užívám a jsem spokojená. Život je jednodušší, méně hektický, všechno je bliž a více osobní. Potkávám nové lidi, připravuji různé projekty, včetně performance pro Pražské Quadrinnále na příští rok. Kromě toho dále pokračuji na projektech v Londýně, kam často jezdím. Internet mi umožňuje být ve spojení se světem, a za to jsem vděčná.

Obrázek 3: Návrat k tradicím a rituálům (4 Generations of Women)

O akce Obec Baráčníků se moc zajímám. Zaujaly mě tyto tradice, od kterých jsem se na mnoho let odklonila, neboť mnoho těchto rituálů se v Londýně / Británii neslavilo. Z pohledu umělce mě zajímá zachycení těchto rituálů a zvyku na kameru a zpracování jich do jakéhosi etnografického filmu. Ráda bych se zúčastnila dalších akcí a případně vytvořila další filmy do také série.

Můj manžel, s kterým jsem se seznámila v Londýně, pochází z jihu Francie, a tak je zvyky zase na jiné rituály a oslavy. Nicméně je původem z vesnice a cení si pocitu komunity, který je větších městech složitější vytvořit.

Obrázek 4: Rychtář a Syndik OB Mirošovice

Jste Češka, manžel je Francouz, jak se stavíte k výchově dítěte? Jaké v tom vidíte výhody? Našli jste i nevýhody?

Nevidím nějaký zásadní rozdíl ve výchově z důvodu jiné národnosti, možná větší rozdíl je v tom, že já jsem vyrostla v centru Prahy, zatímco můj partner na vesnici. Oba ale souhlasíme s tím, že pro naši dceru je skvělé vyrůstat v krajině blízko přírody, mít dům se zahrádkou a vytvořit si tak vztah k přírodě, který městské (a zejména londýnské) děti často nemají.

Kromě toho oba věříme, že pocházet z jiných kultur je přínosné. Můj partner proto na naší dceru mluví zásadně francouzsky a jinak doma zase slyší nejvíc angličtinu. Snažíme se udržovat i malé francouzské tradice (včetně jídla), které se zase u nás v Čechách neslaví, aby dcera cítila své spojení s Francií.

Děkuji za rozhovor, Tereza Šelichová
Bylo mi potěšením!